

Det er, som om ingen ser hende. Ikke desto mindre bliver hun til. Hun vokser ubemærket. Alligevel får hun de rigtige former.

Det er Bristol, og året er 1858. Det er industrialismen og samtidig slet ikke.

Bristol, på kanten til Wales, Englands vigtigste transatlantiske havn siden femtenhundredtallet. Kernen i trekantshandelen, hvis kerne igen var slaveriet. Da Nordamerika i begyndelsen af atten-hundredtallet forbød import af slaver, kom byen i krise. Nyorientering. Skibsværfter frem for skibe. Industricentrum. Bristol blev den store emigranthavn, som Great Western Railway ikke alene transporterede vordende amerikanere til fra alle hjørner af England, men også lod sine egne skibe afgå fra for dermed at fuldbyrde udplyndringen af lykkejægerne.

Trekantshandelen, uhyre enkelt, vestligt genialt: Alkohol, perler, tøj fra Europa til Afrika, skifte lasten ud med slaver, kurs mod Amerika, losse de halvtreds procent overlevende slaver, skifte dem ud med sukker, bomuld, tobak, tilbage til Europa. En perfekt trekant.

Slaveriets død falder sammen med sejskibenes. Ingen slaver er blevet transporteret på dampskibe, i hvert fald ikke officielt. Men de store skovlhjul var ikke gode til oceanfart, kunne ikke klare bølgerne. I 1830'erne løste svenskeren John Ericsson problemet med en undervandsskrue. 1840'erne stod i dampskibenes tegn, rederierne overtrumfede hinanden både kvalitativt og kvantitativt. Kronen på værket var *SS Great Eastern*, der kunne medtage fire tusind passagerer og sejle jorden rundt uden at tage kul ind.

Manden bag mesterværket bar det pompøse navn Isambard Kingdom Brunel og var søn af en fransk ingeniør, som indvandrede til et England på vej til at kolonisere verden. Rette tid og

sted for et teknisk geni. Som tyveårig byggede han verdens første undervandstunnel, under Themsen. Et par år senere chefingeniør på Great Western Railway, anlagde jernbanen mellem London og Bristol. Noterede sig, at de fleste passagerer var udvandrere, tænkte at linjen burde udvides med en damper til New York. Det blev *SS Great Western* i 1839. Derefter nogle år med jernbanebyggeri rundt om i hele verden. Toscana, East Bengal Railway, linjen Melbourne-Williamstown i Australien. Broer, flere dampskibe, Paddington Station. Og så visionen, der pludselig lod sig realisere. *Great Eastern*, *Great Westerns* forvoksede storesøster, uden side-stykke i verden. Brunels livsværk. Efter et væld af økonomiske og tekniske problemer blev *SS Great Eastern* søsat sidst i januar 1858. Verdens største skib.

Fotografiet eksisterer stadig. Brunel står på dækket, stolt, med cigar i mundvigen, en grotesk høj hat på hovedet, hænderne maskulint begravet i lommerne på et par bukser, der sidder alt for højt, med ryggen til et kolossalt ankerspil. Mens fotografen pakker det store kamera sammen, får Isambard Kingdom Brunel et voldsomt slagtilfælde. Ti dage senere dør han. Lige inden *Great Eastern* står ud på sin jordomsejling. Uden at tage kul ind en eneste gang.

I skyggen af alt dette hende.

Hun hedder *Trinculo* – et mandenavn, en nar hos Shakespeare, et paradoks af hele sit væsen – og er en bark. Efter *Great Easterns* gloriøse søsætning er alle blikke i Bristol rettet mod dampskibe. En enkelt type sejlskibe bygges dog stadig. Barken er det perfekte kompromis mellem den tunge, mandskabskrævende fuld-rigger og den på åbent hav så ustabile skonnert. Sejlskibsindustriens sidste håb. Den bageste mast, mesanmasten, er gaffelrigget som på skonnerten, mens de øvrige to eller flere master fører råsejl ligesom på fuldriugerne.

Dog, håb og håb. Sejlskibe og industrialisme hører ikke sammen, det erkender alle. Sejlskibene døde med slaveriet.

Da *Trinculo* bliver søsat, er der ingen. Ingen til at fejre det. Ingen knuste champagneflasker til at bekræfte hendes eksistens. Hun glider helt ubemærket ud i Bristolbugtens transatlantiske

vande. Hun blev ikke engang set af dem, der byggede hende. De drømte om dampskibe. Det, de havde mellem hænderne, hørte ikke samtiden til.

Hun blev til uden at blive set.

Besætningsmedlemmer er det ikke svært at finde. De burde beundre hendes smidige jernskrog, hendes velproportionerede hundred og otteogtredve fod, hendes smukt fordelte tre hundred og atten ton, masternes helt optimale placering, sejlfladens utrolige effektivitet. Men de er ligeglade. De, der ikke hellere befandt sig på et moderne dampskib, er folk, som er blevet for gamle eller for forstokkede til at kunne omskoles. Eller slet og ret overflødige.

Overflødiggjorte.

Jomfrusejlads. *Trinculo* er det ypperste produkt af årtusinders udvikling, og ingen ænser hende. Årene går, dampskibenes dominans bliver stadigt tydeligere. Hun sejler til jordklodens fjerneste ender uden at lukke den mindste smule forurening ud i havet. Hun tager aldrig kul ind.

Til sidst bliver hun liggende ud for Afrikas kyst. På vej til at blive vrag. Forurening. Ingen gider gøre noget ved hende.

Der er ingen, der ser hende.

Et helt år ligger hun der. Det sker, at børnene padler ud til hende i skumringen, når ingen ser det. Det sker, at de leger derude. Så er hun til igen. Som et legeredskab, et barndomseventyr, en manddomsprøve.

Hun begynder at ruste.

Men så er der en, der får øje på hende. En lykkejæger, en entreprenør, den nye tids mand. Han vil gerne vide, hvem der ejer hende. Ingen ved det. Han forhører sig rundt omkring, men ingen ved det. Til sidst er han der, hos hende, og skraber bogstav efter bogstav af navnet frem af algerne på skroget.

“*Trinculo*,” siger han til sidst, og det er første gang, det bliver sagt uden ironi. For hvem opkalder et skib efter en drukkenbolt hos Shakespeare? Og mener det alvorligt?

Han køber hende. Får hende slæbt i havn, sætter hende i stand. Hun kommer til live igen. Sejlene fyldes, råsejlene, mesansejlet, og Saharas vinde blæser hende ud på verdenshavene igen. Hun

genfødes i en sky af sand, der farver dækket rødt. Hun sejler over rev og brændinger, hun aldrig før har været i nærheden af. Hun havner i Melbourne. En skibsreder ved navn James Paterson køber hende. Det er i 1872, et par år efter at Australien ophørte med at være engelsk straffekoloni. Det et land for sig selv nu, på vej til at blive en selvstændig nation, fyldt med udviklingsenergi. Men det halter bagefter, er stadig lidt bagud i forhold til den vestlige civilisation. Her bruger man stadig sejlskibe, her sejler der fuldriggere og skonnerter. Og her finder man naturligtvis barker. Her finder man *Trinculo*.

Hun har fået en ny chance. I en ny verden.

Australien er stort. Afstandene enorme. Hun sejler rundt om kontinentet, fragter alt muligt, alt hvad Paterson begærer. Der er ikke en finger at sætte på hende, ingen ville drømme om, at hun for ganske kort tid siden var tæt på at blive et vrage. Kaptajnen hedder Williams. Han ser hende. Han ved, hvem hun er. Han er i stand til at påskønne hende efter fortjeneste. Nogle gange bliver han om bord bare for at beundre hende. Hendes ynde. Hendes præcision. Hendes uprangende fuldkommenhed. Så sker det, at han lige så stille lader hånden glide hen over rælingen eller mesanmasten, som et kærtegn. Men han siger ingenting. Han siger i det hele taget ikke ret meget. Der går rygter om, at han er gammel straffefange, men han røber ikke et ord, ikke en eneste stavelse, om sin fortid.

Trinculo kræver kun en besætning på ni – det er derfor, hun sejler videre år efter år – og de bliver hele tiden skiftet ud. Med én undtagelse, Thomas Lefevre. Lefevre mener at kunne genkende en lidelsesfælle fra straffekolonien, men med årene holder han op med at prøve at tale om det. Fortiden eksisterer ikke for kaptajn Williams. I hvert fald ikke for den kaptajn Williams, andre ser.

Årene går. Kaptajn Williams holder pludselig op med at blive om bord. Han iler i land, hver gang *Trinculo* anløber Melbourne. Sommetider ikke engang som den sidste. Lefevre betragter tankefuldt hans hastige skridt ned ad landgangen.

Trinculo medtager sjældent passagerer; kontinentet er simpelt hen for mennesketomt. Alligevel lægger kaptajn Williams stor vægt på, at den lyshårede kvinde er en passager som alle andre.

Det mærkelige er, at hun aldrig går i land. En passager burde være på vej et sted hen, Lefevre skulle mene, at det er selve kendetegnet på en passager. Det er, som om hun allerede er hjemme. Hendes smil får *Trinculo* til at funkle. Aldrig har den hærdede bark været så levende. Til sidst går den lyshårede kvinde i land i samme Melbourne, som hun steg om bord i. Og kaptajn Williams har atter frygtelig travlt. Det bliver Lefevre, der kommer til at gøre *Trinculo* havneklar for ham.

Anden gang den lyshårede kvinde er med om bord, er der noget, som er anderledes. Ikke kaptajn Williams, ikke den barske, mørke, fâmælte mand med blikket fast rettet mod horisonten. Nej, Lefevre ser, at det er hende, der er anderledes. Hun lyser på en ny måde. Og selv en så inkarneret søulk som Thomas Lefevre ser til sidst hendes krops nye runding. Og den gør hende anderledes, lidt lettere til sinds, og da hun tager nogle dansetrin rundt om Williams, er hans standhaftige forsøg på at holde den stramme kaptajnsfacade forgæves. Deres hænder mødes et flygtigt nu, og Lefevre ser fra sin årvågne udsigtspost bag mesanmasten, at ringene på deres fingre er ens.

Tredje gang hun stiger om bord, har Lefevre anet det længe i forvejen. Det er ganske vist sidst i maj, efteråret viser sig fra sin værste side, og kontinentets enorme kyst er omkranset af orkanlignende storme, men det er næppe derfor, kaptajn Williams ser en anelse bekymret ud, da *Trinculo* anløber Albanys dybvandshavn. Ingen storm, intet vejr i det hele taget, har nogensinde bekymret ham. For da handlede det altid kun om ham selv. Da Lefevre skyder landgangen ud mod det stadig meget øde Western Australia, ved han, hvem der vil betræde den som den første. Alligevel kommer det bag på ham, da han rækker hånden ud mod hende. Hun kan ikke tage den, hun har begge hænder fulde, og idet hun passerer ham i den bidende storm, blafrer en lille flig af tæppet om hendes byrde til side og blottes endnu et lyshåret hoved. Først i det øjeblik aner Lefevre dimensionerne af kaptajn Williams' kvaler.

Det er allerede nat, da lasten er skiftet ud med proviant og ferskvand. Lefevre puster ud ved rælingen og betragter det stormpiskede hav, der ikke ender førend ved Antarktis, da kaptajn Wil-

liams pludselig står ved siden af ham med blikket rettet mod en horisont, som kun han formår at skelne bag de jagende regnskyer.

“We’re going to Hell,” siger kaptajn Williams.

Lefevre nikker. Det er ikke så dramatisk, som det lyder. Burde i hvert fald ikke være det. “Hell” er Newcastle i New South Wales, allerede en af verdens største kuleksporierende havne. Den sorte by. Og den værste af alle straffekolonier. De groveste kriminelle blev sendt ned i kulminerne. Straight down into Hell. Og efterspørgslen på kul bliver bare større og større. I dampskibenes tidsalder. Det er det, der ligger i den inkarnerede sejlskibsmand Lefevres nik: den paradoksale viden om, at sejlskibene fragter kul til dampskibene. Straight from Hell.

“Vi går dertil i ballast,” fortsætter kaptajn Williams.

Det er en af deres sædvanlige ordknappe samtaler. Alt er helt ved det gamle. Og så alligevel ikke. Noget bliver hængende i den pibende vind omkring dem, noget der ikke burde kunne balancere der. Lefevre ser op på sin kaptajn, den eneste han nogensinde har stolet fuldt og fast på. Han drister sig til at sige:

“Det skal nok gå, kaptajn. Bare vi holder godt fri af Shipwreck Coast.”

Victorias mest lumske kyststrækning på denne side af Melbourne, der nærmest sireneagtigt synes at lokke skibe til sig og få dem til at forlise, kaldes allerede Shipwreck Coast. I atten-hundredtallets første år udtalte den opdagelsesrejsende Matthew Flinders om den: “I have seldom seen a more fearful section of coastline.” Sømænd plejer at undgå tilnavnet, men de to her kan godt sige det. De har ligesom dispensation. De er dygtige nok til det, rutinerede nok. Kaptajn Williams borer blikket ind i den for alle andre usynlige horisont. Så siger han:

“I’ve already been to Hell. Don’t wanna go back.”

Lefevre nikker også og forstår, hvad det er, han har fået foræret. Et fragment af kaptajn Williams’ fortid. I det øjeblik ved Lefevre med krystalklar selvfølgelighed, at han aldrig vil lade noget ondt vederfares kaptajnens familie. Han vil sætte hele sin vejrbitte krop ind på, at kaptajn Williams ikke skal blive nødt til at vende tilbage til helvedet.

Trinculo letter anker en af de sidste ruskende majdage. Vejret viser ingen tegn på bedring. Og reder Paterson har ladet meddele, at det haster. Sydneys dampskibe ligger allerede stille på grund af kulmangel.

Det mærkes tydeligere end nogensinde, at *Trinculo* trives med hård vind. At det er det her, hun er skabt for. De ni besætningsmedlemmer elsker det også. Det her er at sejle. Det her er søfart. Alt andet er venten, tomrum i tiden.

De er lige akkurat under orkanstyrke. Det er der, det går allerbedst. På den rigtige side af den magiske grænse, med ryggen presset imod den. De passerer Shipwreck Coast uden problemer. Med forbløffende fart jager de frem langs kontinentets sydkyst. En heldig vind bringer dem så tæt på Tasmanien, at de kan mærke øens særegne lugt. Men den næste vind er ikke lige så heldig.

Trinculo har før sejlet i orkan. Vist har hun det. Og selv ikke i de værste orkanvinde har hun svigtet. Men det var, dengang hun og kaptajn Williams var ét. Thomas Lefevre mærker allerinderst inde, da den magiske grænse bliver overskredet, og måske, måske er hans tillid ikke helt den samme mere.

De reber sejlene, så meget de kan. Besætningsmedlemmerne, der balancerer på ræerne, kastes frem og tilbage af vinde, der ikke længere lader sig beherske. Ikke engang kaptajn Williams' faste blik mod horisonten behersker dem mere. Vindene er sluppet løs nu, de er ude af Aiolos' sæk som smitten af Pandoras æske. Det første råsejl bliver flænget i stykker ud for Victorias sydkyst. Det andet flår de frisatte vinde til laser op langs Gippslandkysten. Og da mesansejlet også går tabt, ved de ikke længere, hvor de er.

Det er nat, fuldkommen bælgmørk nat, og det er umuligt at afgøre, hvor tæt på kysten de befinder sig. Lefevre forsøger at manøvrere med de sidste stumper sejl, da han ser kaptajn Williams vende sig om uden at fortrække en mine og begive sig ned under dæk. Da han kommer op igen, har han familien med. Hans kones ansigt lyser kridhvidt mod den kulsorte nat. Hun knuger krampagtigt det lille barn i favnen. Og kaptajn Williams lægger armene om dem, og hans blik afsøger forgæves horisonten. Det er i samme nu, som Lefevre for første gang ser kaptajnens blik flakke,

at han mærker stødet. Han mærker *Trinculos* stævn blive flået op af et sylespidst rev, han mærker sig selv blive slynget hovedkulds hen over dækket og hovedet knalde i dørken. Og mens han ligger der, og en kolossal bølge skyller ind over ham og skyller ham op over bevidsthedens tærskel igen, ser han kaptajn Williams. Han har stadig armene om sin familie. Trykker dem mod rælingen.

Lefevre rejser sig. Han mærker blodet fosse ned over panden. Verden farves rød. Rød som Saharas sand, der stadig en gang imellem bliver presset frem af dæksplankernes sprækker. Han tørrer blodet væk fra øjnene, mens verden begynder at hælde. Den hælder mere og mere. Lefevre hører det vilde vand fosse ind under dækket, op gennem kølsvinet og ind. Han ser besætningsmedlemmerne klamre sig fast til master og rælinger, til hinandens kroppe. Og *Trinculo* får stadig mere slagside.

Lefevre får åbnet lugen til kabelrummet, den vippes op af overmenneskelige kræfter. Han jager hånden ind i den sorte åbning, haler en tyk rulle tovværk af manillahamp og et tyndere reb til sig, hænger begge dele over skulderen og kæmper sig hen mod kaptajn Williams. Stormen hyler ikke mere, det er orkanen, der brøler fra dybdernes dyb.

Kaptajn Williams står som lammet. Han holder om sin familie, hans greb er af jern. Der er ikke noget blik at fange.

Lefevre binder den ene ende af tovet sammen med det tyndere reb og vikler det om brystet. Han mærker på orkanen, analyserer den, foretager en så nøgtern vurdering, at den faktisk kommer bag på ham selv, og aner, men heller ikke mere, i hvilken retning kysten ligger. Men han har ingen anelse om, hvor langt der er ind til den. Det eneste, han kan gøre, er at tage chancen. Med *Trinculos* længste tov. Ingen skal kunne sige, at han ikke gjorde alt, hvad der stod i hans magt.

Mens han binder den anden ende af tovet fast til rælingen, forsøger han igen at fange kaptajn Williams' blik. Det flakker stadig. Lefevre råber:

“Sørg for, at det løber, kaptajn!”

Det er, som om kaptajn Williams vågner op. Han ser på ham med et blik, Lefevre aldrig før har set. Lefevre peger på den tykke

tovrulle, der ligger på dækket for fødderne af kaptajn Williams, og brøler igen med alt, hvad han har tilbage af stemme:

“Kaptajn, sørg for, at tovet ikke sætter sig fast!”

Kaptajn Williams vender sig om mod ham og siger:

“Hun er ti måneder gammel.”

“Og skal leve i tusind flere,” brøler Lefevre. “Hvis kaptajnen sørger for, at tovet løber.”

Og kaptajn Williams forstår endelig. Forstår, hvad Lefevre vil gøre. Griber ham i armen og siger:

“Tak, Thomas.”

“Lov mig én ting,” siger Lefevre og tørrer blodet væk fra øjnene.

“Hvilken?” råber kaptajn Williams.

“You tell me all about Hell,” siger Lefevre og springer i.

Kaptajn Williams holder om sin familie og ser Thomas Lefevre forsvinde i mørket. Han ser tovet løbe. Så knuger han sin familie hårdt ind til sig, lader hånden glide blidt hen over *Trinculos* ræling og hvisker ind i orkanens øje:

“Svigt mig ikke nu.”

En sælsom dans udspiller sig i det beklumrede lokale. Det er svært at tro, at ingen andre skulle se den, men de reagerer ikke. Den regnes sikkert for uvedkommende, irrelevant. I hvert fald på baggrund af den alvor, der ligesom siler ned ad væggene.

Det er let at skelne danseren fra dansen. Danseren er der nemlig ikke. Der er kun dansen. Ren bevægelse, ingen materie. Virkeligheden, der lyser pletvis op, sporadisk, tilsyneladende uberegneligt.

Hun vil ikke tænke ordet "solrefleks". Det virker devaluerende, alt for lille. Sproget reducerer oplevelsen, tænker hun og ser op.

Også ordene danser gennem lokalet, de talte ord, men mere klodsede og uskønne. De trænger ikke rigtig ind hos hende. Måske fordi de også er reduceret oplevelse. Måske er det derfor, hun ikke er parat til at tage imod de ord, hvis indhold hun allerede kender.

De ser på hende, opfordrende, som om hun forventes at reagere. Som om hun befandt sig i den samme virkelighed som dem.

I den virkelighed er det selvfølgelig en solrefleks, der danser mellem dem, hen over det lave bord, hen mod lægens hvide bukseben, tilbage over bordet, op over anklerne på manden, der sidder ved siden af hende i sofaen.

Men hende når den aldrig.

Det er, som om den tøver på grænsen mellem ham og hende. Som om den faktisk fornemmer muren. Som om den støder imod den, som mod et repetitionstegn, og begynder forfra igen.

Denne dansende plet, der får mørket til at aftage. Omend kun pletvis og flygtigt.

De ser den ikke. Deres blikke er naglet fast til hende og kun hende. Endnu mere appellerende nu. Hun kikker ud ad vinduet i stedet for. Lige over for hospitalsbygningen er der en endnu højere boligblok. Rækkerne af vinduer virker uendelige, i alle retninger. Hun kan ikke rigtig finde ud af, hvor dansen kommer fra. Hun

bliver jo aldrig blændet. Dansen når hende aldrig. Ergo ser hun aldrig dens udspring.

Nej, tænker hun, ikke helt som et repetitionstegn. Hver gang dansen starter forfra, er den lidt anderledes. Ikke meget, men nok til at det virker mere som variationer end som gentagelser. Det, der ved første øjekast forekommer vilkårligt, som en lunefuldt omkringspringende hind, virker nu betydelig mere struktureret, næsten bevidst. Og dansen pirker til noget, peger på noget, og selv om hun endnu ikke ved hvad, tager hun et første skridt.

Hun tager sin mobiltelefon op og giver sig til at fingerere ved den. Set fra enhver anden synsvinkel ligner det en oversprings-handling. Sådan en, som man tyr til, når sjælens grænser ikke rigtig kan rumme det, man lige har hørt. Når det indre kaos kræver at blive skinstruktureret i yderverdenen.

“Jeg er lidt usikker på, om du hørte, hvad jeg sagde,” siger den unge læge og rynker øjenbrynene.

Hvorfor har du sådan nogle buskede øjenbryn? tænker hun. Du er jo ung, yngre end mig, meget yngre end R. Måske er du ganske enkelt en kraftigt behåret mand.

“Jeg ved, hvad du tænker,” siger R med sin allermest sødladne stemme og lægger armen om hende.

Så sig det dog, tænker hun og smiler blidt. Sig, at jeg tænker på den unge læges kropsbehåring. Sig, at jeg spekulerer på, hvor meget hår han har på pikken.

“Som sagt, jeg mener ikke rigtig, det tjener noget større formål at fortsætte behandlingen,” siger den unge læge. “Det ville bare være at indgyde falsk håb.”

Hvad ved du om håb? tænker hun.

Hvad ved du om håbløshed?

R gør et forsøg på at omfavne hende. Det bliver til en enormt kikset gestus, hvis kejtethed blot forstærkes af hendes manglende reaktion. I samme nu bliver alt hvidt. Hun forstår, at det er sådan, det er at få et slagtilfælde. Alt bliver simpelthen hvidt. Som den første tomme side i livets tømte bog. Derefter må man bare begynde at skrive forfra i den, med krumme, langsomt fremtvungne bogstaver, der aldrig nogensinde bliver sig selv igen.

Men så mærker hun, at denne hvidhed er noget andet. Noget der blænder hende. Den unge læges buskede øjenbryn toner frem gennem det blændende lys og ligner Nietzsches overskæg. Hun retter sit solblændede blik mod vinduet og når lige at se en vinduesrude give et vip i den uendelige række overfor. Så danser solrefleksen igen. Nej, så *danses der* igen. Imellem dem.

Som om noget prøver at påkalde sig hendes opmærksomhed.

“Vi kan altid adoptere,” siger R trøstende.

“Ud fra en medicinsk betragtning er der i hvert fald ikke mere at gøre,” bakker den unge læge op. “Vi kunne selvfølgelig godt fortsætte behandlingen i al evighed, men rent etisk set ...”

Hvis han siger “behandlingen” én gang til, får hun de buskede øjenbryn af og propper dem i ørerne på ham.

Jo. Jo, det er musik. Dansen tegner en rytme, en melodi. Den begynder at forme sig inde i hendes hoved. Tage form. Få skikkelse. Få toner. Og det er klart, at det kun er inde i hendes hoved, melodien findes. Det er klart.

“Det er naturligvis muligt at få professionel hjælp, hvis der skulle være brug for at tale med nogen i denne svære behandlingssituation,” siger den unge læge. “Jeg skal give jer nogle navne, som jeg kender personligt og kan sige god for.”

“Kender du navne personligt?” siger hun og ser, at det giver et lille sæt i R. At han stivner på den der måde, som antyder, at tabugrænser er blevet overtrådt.

Nej, ikke antyder. Snarere demonstrerer. Belægger lokalet med is. Dybfryser den silende alvor.

Pis med det. En melodi hager sig pludselig fast i den dansende solrefleks. Hun må holde op med at tænke det ord. Det gør det immaterielle så materielt. Hun vil ikke være i det materielle. Ikke nu. Ikke lige præcis nu, hvor der sker det meget forunderlige, at hun faktisk oplever, at det er en melodi. At det rent faktisk *er* en melodi. Først nu ser hun koblingen.

Men nej, det kan ikke passe. Hun er overspændt, bilder sig alt muligt ind. Det er en melodi fra et sted langt, langt borte, men samtidig en, som hun kender node for node. En melodi, der satte sig fast for enormt længe siden. Og jo mere intenst hun følger

dansen – ikke solrefleksen, men dansen – des mere overbevist bliver hun. Først om at hun er skør, simpelthen. Derpå om at det er sandt. At det er selve forspillet.

Introduzione.

Det må have noget at gøre med noget andet. Hjernen, der uden hendes viden søger bagud, til steder, hun selv har glemt. Eller ligesom bare tabt på vejen. Hun ser, at der tales rundt om hende i det beklumrede lokale, at der gribes fat i hende. Der er en glasklokke rundt om hende, som hun burde forbinde med en ekstrem tilstand, med en form for sammenbrud. Men det ville være for enkelt. Hun har ikke fået nogen ny besked. Verden er ikke sunket i grus. Men der er sket noget mystisk. Det er faktisk sådan, at dansen er Haydn. Den allerførste del af *Die sieben letzten Worte unseres Erlösers am Kreuze*. Formentlig strygekvartetudgaven.

Kristus talte jo syv gange fra korset, ifølge Det Nye Testamente. Hele vores kultur bygger dybest set på de syv ytringer. Joseph Haydn fik til opgave at komponere syv ensartede stykker over Kristi syv ord på korset. Det var tænkt som et sakralt orkesterværk til katedralen i Cádiz. Men han kunne ikke helt indordne sig, det var ham for meget imod at komponere syv stort set ens stykker. Det blev til ni ret varierede, med en bombastisk afslutning og et roligt, men majestætisk forspil.

Og det mønster, der netop nu danses frem for hendes øjne af en vilkårligt hoppende solrefleks fra en mindst lige så vilkårlig rude på den anden side af gaden, er uden for enhver tvivl forspillet til Joseph Haydns *Kristi syv sidste ord på korset*. Hun husker hvert eneste lille buestrøg.

Det sker, og det kan slet ikke passe.

Det kan ikke ske.

Enten er hun skør, eller også er der ved at ske noget meget specielt med hendes liv. Men det ene behøver selvfølgelig ikke at udelukke det andet.

R griber fat i hendes skuldre. Hun kan godt mærke forskel på hans forskellige måder at gribe fat på. Det er klart, at dette burde være det kærlige greb, det nænsomme, det omsorgsfulde. Det der siger, at vi har i det mindste stadig hinanden. Den unge læge tolker

det tydeligvis sådan, bakker op, så godt han kan, idet han stiver sig af med hele sin brystfældige psykologiske indsigt. Men hun kan godt mærke, at det ikke er det greb. Det er et helt andet. Det er det skuffede greb, men i uheldig alliance med skynd-dig-grebet. Det eneste, hun når at tænke, inden hun bliver hevet op af hårde, vrede fingerspidser dybt inde i biceps, er: kærlighed.

Så forrykt kærligheden er.

Hvor mange fuldkommen umage par går ikke rundt derude uden at erkende, hvor vanvittig dårligt de passer sammen?

Hvor dårlig en idé det er at få børn med hinanden?

Hun og R har gået hos en terapeut. Ægteskabsrådgivning, parterapi. Hun var bare defensiv hele tiden, på vagt. Terapeuten var en ældre kvinde med endeløs tålmodighed og det absurde navn Leira. Det var næsten lige så uudholdeligt som fertilitetsudredningen hos den unge læge med de buskede øjenbryn.

Da hun bliver slæbt ud af lokalet, ser hun, at dansen simpelthen går i stå. Sikkert fordi hun ikke længere har den rigtige synsvinkel.

De er nede ved bilen. Hun har fået et par minutters respit. Et par minutter til at samle tankerne. De kommer hen til bilen. Han løsner taget i hendes skuldre. Så siger hun:

“Fandens også.”

Og giver sig til at rode i håndtasken.

“Kom nu, Mirra,” siger han. “Lad mig køre dig hjem, inden mødet starter. Hvis det ikke allerede *er* startet ...”

“Mødet?” siger hun, selv om det slet ikke var det, hun havde tænkt sig at sige. Til trods for at det forstyrrer hendes cirkler. Hendes yderst rudimentære plan.

“Vi talte jo om det inden,” siger R behersket, “og det her tog jo en helvedes tid. Som om vi ikke allerede vidste, hvad den grønskolling ville sige.”

“Håbet er det sidste, man slipper,” siger hun og forsøger at få vejrtrækningen under kontrol.

“Men nu har det altså sluppet os og forladt den synkende skude,” siger han med et hastigt blik på armbåndsuret. “Selv før rotterne.”

“Jeg glemte mobilen,” siger hun og roder videre i tasken.

“Altså, for helvede,” siger han og slår ud med hænderne. “Chefen

har allerede sms'et tre gange og spurgt, hvor jeg bliver af.”

“Jeg bliver nødt til at gå derop igen,” siger hun.

“Okay, kan du klare dig selv? Tag en taxa. Jeg bliver simpelt-hen nødt til at smutte. Det er et enormt vigtigt møde. Næste års budget.”

“Jeg klarer mig.”

Da R kører, tager hun mobiltelefonen op af tasken og slukker den. Hun ser op på den enorme boligblok lige over for hospitalet. Betragter den længe. Så begiver hun sig på vej.

Først krydser hun en parkeringsplads. En asfalteret. Derefter går hun gennem et forsøg på beplantning. En ørken maskeret som frodighed. Og så står hun ved en opgang.

En opgang i et socialt boligbyggeri er en helt speciel form for ørken. En ørken, der umiddelbart føles ond. Parkeringspladsen opleves ikke som ond, snarere som blindt funktionel. Den usle beplantning virker heller ikke ond, snarere som om den ganske enkelt er gået til i løbet af den lange vinter, der netop nu er på nippet til at være slut. Men den her ørken virker ond. Som om en eller anden på et eller andet tidspunkt og et eller andet sted har villet gøre menneskeheden fortræd. Lige præcis her.

Hun er nødt til at få klarhed. Hun er slet ikke sikker på, at det er det, der er ved at ske. Men hun har ingen anden mulighed. Hun kan ikke slippe det, før hun er nået allerlængst ind. Ind til det, der måske er en kerne. Der muligvis er et udspring.

Hun må finde ud af, hvad dansen ville hende.

Der er en elevator. Hvad det ydre angår, kan den i det mindste beskrives sådan. Med det upålidelige sprog. I den mere pålidelige verden er den et aflukke af den slags, man aldrig i livet vil sætte sine ben i. Der virker, som om det er fyldt med ubestemmelig smitte. Hun tvinger sig til at gå ind i den. Det er alt sammen meget mærkeligt.

Hun står i den urinstinkende elevator og betragter sit spejlbillede. Det er overklistret med spytklatter, snus, tags, læbestift, klistermærker – hvorfor ikke sperm? Ja, hvorfor ikke? En ren afbildning ville ikke være retvisende. Det her virker mere troværdigt. Smuds af enhver art, der siler ned over ansigtet. Trænger ind

i de nye rynker. Bekræfter alt fra manglende frugtbarhed til besudling, fra svigefuldhed til indre død.

Er der virkelig en vej tilbage?

Kan man komme sig af så meget falskhed? Så mange løgne over for sig selv?

Alt i hendes liv føles falsk. Og så pludselig denne sprække mod noget andet. Enten mod det rene vanvid – endelig, tænker hun, endelig får jeg det bekræftet – eller mod noget helt andet. En ny form for sensibilitet?

En lokken, en kalden?

Noget, der åbner det spastisk, det epileptisk sammenknugede?

Elevatoren standser. Da dørene knirkende åbner sig, får hun en mærkelig lugt i næsen. Hun har allerede vænnet sig til urinstanken. I løbet af halvandet minuts elevatorkørsel er den blevet normaltilstanden. Hvorfor er vi så satans gode til at vænne os?

Det er på den måde, vi overlever. Og det er på den måde, vi dør indeni.

Hun bliver stående i en gang, der virker uendelig. Nøjagtig ligesom vinduesrækkerne set udefra. Hun tæller og regner. Hun er god til at regne. Men det havde hun ikke behøvet. En af dørene, faktisk den hendes beregninger kommer frem til, står på klem. Hun går derhen.

Hun banker på døren, på brevsprækken står navnet Roos. Det siger hende ingenting. Hun kan høre en vag, dæmpet lyd derindefra. Hun kan endnu ikke definere den, men dens rytmiske karakter fanger hendes opmærksomhed. Nok til at hun skubber døren lidt mere op og kalder forsigtigt ind i det skarpe senvinterlys:

“Hallo! Er der nogen?”

Da ekkoet af hendes stemme lægger sig, stiger noget helt andet frem af dets fravær. Toner. Violiner, bratsch, cello. Hun går ind.

Strengene synger. En sang uden ord. Kristi ordløshed på korset. Inden de syv ord. Dæmpet og majestætisk drager den hende længere ind.

Der er ingen hjemme. Men hun finder stereoanlægget oven på en gammel kuffert. Hun finder en højtaler ovre ved væggen med reolerne. Hun leder efter den anden. Hun finder cd-coveret. Det

er, da hun rent faktisk læser ordene *Die sieben letzten Worte unseres Erlösers am Kreuze*, det gyser i hende. En gysen fra hendes inderste indre. Det, hun troede var forsvundet, udtørret.

Hun finder den anden højtaler. Den står lige ved et halvåbent vindue. Lyden er rettet mod vinduet. Og vinduet vipper i takt med lyden, i takt med violiner, bratsch og cello. I takt med Haydn.

Hendes blik søger ud gennem den let vibrerende glasrude. Langt nede i bygningskomplekset lige over for ser hun en mand i et vindue. Han skygger med hånden for øjnene og oplyses sporadisk. Det ser ud, som om hans hvide lægekittel med jævne, rytmiske mellemrum skyder lyn. Han spejder op mod hende, og det eneste, hun ser, er et par alt for buskede øjenbryn.

Som Nietzsches overskæg.

Hun slår vinduet op på vid gab. Lægen forsvinder i skyggerne. Det er, da hun synker ned på hug og hører yderdøren gå op og fodtrinnene nærme sig ude fra gangen, at hun får øje på den franske altans gitterrækværk. Hun griber fat i gitteret og synker helt ned at sidde. Gitteret skærer sig ind i håndfladerne.

Og Haydns strygere synger videre.